

РОЗДІЛ 1

ВПАЛА ЗОРЯ

Зорі блискали з неба, холодні та байдужі. Здавалися якимись несправжніми, наче гірлянди малесеньких вогників. А над рівниною розлилася синя, як чорнило, ніч, перетворюючи все живе на землі на безликі тіні. Десь злетіли сполохані птахи, сонно шелестіла під легеньким вітерцем трава, неподалік дзюрчав струмок.

Тім лежав на землі, вкритій килимом із сухої соснової хвої, відчуваючи холод і вогкість, що пробирали до кісток. Він досі чув відлуння того голосу з його сну. Голос був знайомий... Можливо, то говорив Тимур Святков, а може, Йозеф... Чи навіть Мікаель. Або ж той загадковий чоловік у срібній масці. Але чи сон то був? Тім пам'ятав лише

неозорий космічний простір і низку сузір'їв, що неквапом змінювали одне одного, — яскраві, мерехтливі вогники, припорошені космічним пилом... І зараз голос, як і тоді, тихо дзвенів у вухах, ніби долітав із паралельного світу.

Але поволі звичні, знайомі звуки вийшли на передній план: поруч у газовому пальнику стугонів вогонь, підігріваючи казанок із водою. Скидалося на те, що Валерійович, який тепер опікав їх із Селестиною, знову пішов у розвідку. Кожні дві години він оглядав околиці, особливо вхід у Розкол — тунель, що виводив із дволикої долини в реальний світ.

Про цей лісовий закуток ніхто не знав; колись Віталій Криль і Тимур Святков часто ходили у розвідку разом і одного разу натрапили на цю невелику долину. Здавати її лунатам не було сенсу — вони не знайшли в ній цінного міленіуму — і вона загубилася б серед сотень подібних покинутих долин. Тому розвідники домовились напровсяк нікому не розповідати, де вона розташована. Тут були самі голі скелі та невеличкий лісок. На його узліссі вони зараз і сховалися. Коли Тимур почав працювати на Йозефа, голову Дому Сяйва, їхні шляхи з Валерійовичем розійшлися, проте ця долина лишилася як спогад про дружбу. Напевне, тренер частенько тут бував, бо у сховку під корінням старого дерева знайшлося все, що потрібно для життя в польових умовах: намет, спальники, газовий пальник і балони з газом, запас продуктів — сухі каші, в'ялене м'ясо, сухофрукти, горіхи, цукор, чай.

Дрімоти як і не було. Тім устав із постелі, сів біля пальника, зняв кришку з казанка, засипав туди півпакетика чаю, що пахнув сушеною м'ятою. Мимоволі згадав, що

Тимур точно заварив би свою улюблену каву. Або нарікав би, що знову мусить сьорбати остогидлий чай.

Хлопець сердито труснув головою. Нічого, Йозеф ще заплатить за те, що вчинив! Скільки вже разів Тім прокручував свою останню розмову з клятим стариганом і просто шаленів від люті й безсилля. Аж зубами скреготав. Так міцно стискав кулаки, що кісточки біліли. Але зараз треба заспокоїтися й зосередитись на розкритті своєї таємниці.

З раптовою тугою Тім відчув, що його невблаганно тягне у Ранній Світ. Знову побачити людей-зір, поговорити з Арракіс, пройти вузьким кришталевим мостом, прогулятися серед срібних дерев із червонястими плодами. Тім був упевнений, що тепер, коли він став хранителем Першої Таємниці, ранні завжди радітимуть, коли б він не прийшов.

Але брама з двома гербами не відчинилася. Тім мимоволі озирнувся на намет, який вони поставили разом із Валерійовичем, і знову спохмурнів. Атож, річ у Селестині. Ця дівчина з фіалковими очима, якою він уже стільки часу марив, стала його прокляттям. Тім пригадав, як нещодавно він, білий дракон, ніс її кволе людське тіло над лісами й луками, над річками та скелями, то пірнаючи у вузьку ущелину, то злітаючи над високими горами, поки не вирвався з гірського краю, де відбувався жорстокий місячний обряд. Часом, коли він згадував, кого несе над землею, у нього з'являлося бажання просто розтиснути лапу... І він, нажаханий, ловив себе на тому, що ледве стримує гнів. Адже це через Селестину його друзі — Морж і Гемма — зараз сидять у полоні в лунатів! Коли він мав тваринну подобу, усі його почуття набували неймовірної, колосальної

си ми — хотівся все прожити й руйнувати, і ця лють, що раз по раз спадає, завдає неймовірного болю.

Судачи з усього, аунати була наготові й одразу ж метнулася за ними навздогін — найпевніше, вони таки здогадувалися, що він допоможе Севестині. Тім бачив, що кількя дсятків «п'ямісчячих» зграєю сунуть за ним із величезною сріблястою сіткою. Інші вони підлітали доволі близько і слякувалися накинугти на нього тенета, але Тім встигав ухилитися і ще швидше мчав уперед.

Для переходу в таємну долину Ваверійович обрав дике, безлюдне місце — покинутий кар'єр, скраєм якого височили дві старі вежі з коронами із зубців та майже зруйнована церква, — усе, що вишилося від давно зниклого поселення. Тім пірнув за ці вежі й каменем поветів униз, туди, де сера густих хачів на нього чекала терна. Спочатку все йшло добре: перехід минув успішно, Ваверійович прийняв на руки Севестину, досі нестямну. Тім перетворився на людину, заступив навколо себе бараторанник, маючи намір перенести всіх трох у Ранній Світ... Але опинився біля знайомої брами з гербами. І вона була зачинена — аундзорі не впустили його!

Повернувся Ваверійович. Тренер поглянув на хлопця, обережно зазираючи у намет і вище потім підвів до пацьника.

— Ну що? — понуро запитав у нього Тім, ставлячи на стіл кухал. Хлопець не знав, як поводитися: з одного боку, все-таки хвилювався за Севестину й навіть співчував їй; аунд зради ми її, хотів вбити, швидко нанесли їй тайнов'язь, що сковує аундстрахну енергію. З іншого боку, після того,

